

Arrest

nr. 57 623 van 9 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 december 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2009 dient verzoeker van Turkse nationaliteit, een aanvraag in bij de Belgische diplomatieke post te Ankara (Turkije) tot het verkrijgen van visum kort verblijf. Bij beslissing van 6 juli 2009 wordt deze aanvraag geweigerd.

Op 30 augustus 2009 komt verzoeker naar België, in het bezit zijnde van een geldig paspoort en visum type C geldig voor vijftien dagen binnen een periode van 25 augustus 2009 en 25 september 2009. Verzoeker heeft zodoende recht op verblijf tot 13 september 2009.

Op 12 oktober 2009 vraagt verzoeker de verlenging van zijn visum aan op grond van medische redenen. Deze verlenging wordt geweigerd.

Op 25 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 9 juli 2010 heeft verzoeker samen met zijn partner, mevr. Z.S., een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend.

Eveneens op 9 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met mevr. Z.S., van Nederlandse nationaliteit.

Op 8 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door middel van een bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 14 december 2010 aan verzoeker ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 09.07.2010 door G.O.(...) van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 05.07.2010).

*Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat ze een relatie hebben aan de hand van verklaringen van derden. Deze hebben een gesolliciteerd karakter, kunnen niet aan de werkelijkheid worden getoetst en worden daarom niet als afdoende bewijs aanvaard
Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.“*

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“ (...)

Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste 1 jaar met zijn partner.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker onvoldoende bewijs aanbrengt dat hij één jaar ononderbroken heeft samengeleefd met zijn partner voor de aanvraag, noch het bewijs bijbrengt dat ze elkaar tenminste 1 jaar kennen, of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Dat verzoeker verklaringen heeft bijgebracht van kennissen die getuigen van zijn relatie met zijn partner.

Verzoeker kent zijn partner méér dan 1 jaar en woont samen met zijn partner.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de verklaringen van vrienden niet als afdoende kunnen aanvaard worden.

Verzoeker heeft nochtans het recht om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Dat in casu verwerende partij daar geenszins mee rekening houdt, en beslist tot weigering van het verblijf van meer dan 3 maanden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Enige middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij één jaar samenwoont met zijn partner en hij dit op voldoende wijze heeft aangetoond. Hij begrijpt niet dat de documenten van kennissen en vrienden niet aanvaard werden.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de thans bestreden beslissing de beslissing is dd. 08 december 2010, waarmee het verblijf voor meer dan drie maanden geweigerd wordt aan verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk op welke gronden het verblijf van meer dan drie maanden hem werd geweigerd.

Bijgevolg kon verzoekende partij met kennis van zaken oordelen of het zinvol was om een beroep in te stellen tegen die beslissing. De beslissing werd afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte.

Verzoeker diende een aanvraag in bij de gemeente als familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is en valt onder de toepassing van artikel 40bis van de Wet van 15 december 1980, waarin het volgende wordt bepaald:

" § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon. (...)"

Uit artikel 3 van het Koninklijk besluit van 05 juli 2010 blijkt wat volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

- 1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;*
- 2° Indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- 3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”*

Het komt aan verzoeker toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van voornoemd Koninklijk besluit, aan te tonen.

“De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er dd. 09 juli 2010 een contract van wettelijke samenwoning werd opgesteld. Ter bewijs van de relatie tussen de partners werden enkel verklaringen van derden voorgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij alle voorgelegde documenten in overweging heeft genomen doch dat er geoordeeld werd dat deze niet als afdoende bewijs kunnen worden aanvaard, nu deze een gesolliciteerd karakter hebben en niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst.

Er werd ook terecht geoordeeld dat deze documenten onvoldoende zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen van tenminste één jaar.

Verzoeker maakt een schending van de motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van macht inhouden.

Het enige middel is niet ernstig.”

Voor zover verzoeker met een schending van de motiveringsplicht doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, wordt opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de neergelegde verklaringen van derden geen afdoende bewijs zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen aangezien deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, weze opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 9 juli 2010 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner van een burger van de Unie met wie hij een duurzame relatie heeft op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Het relevante onderdeel van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008) bepaalt in een tweede hoofdstuk de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3: Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoeker al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie hij zijn verblijf aanvraagt. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag op 9 juli 2010, ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie welke ten minste één jaar duurt, een verklaring van wettelijke samenwoning, welke ondertekend werd op 9 juli 2010, heeft neergelegd alsook enkele verklaringen van derden waaruit blijkt dat verzoeker minstens één jaar een relatie heeft.

Wat betreft de verklaring van wettelijke samenwoning blijkt dat deze werd ondertekend op 9 juli 2010, dezelfde datum als deze van de aanvraag van verzoeker, zodat deze verklaring niet aantoonde dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner al ten minste één jaar duurt. Deze verklaring toont inderdaad niet aan dat verzoeker en zijn partner elkaar al één jaar kennen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, aangezien er nog geen jaar verstreken is tussen de datum waarop de verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld en datum waarop verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend. Zelfs op datum van de bestreden beslissing was er nog geen jaar verstreken.

Wat de door verzoeker aangebrachte verklaringen van derden betreft, komt aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennis van verzoeker niet te beschouwen als een absoluut bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie, aangezien deze verklaringen onmogelijk op hun waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Verzoeker kan wel gevolgd worden waar hij stelt dat hij met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie mag aantonen, maar gezien het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde verklaringen volstaan deze niet om het bewijs te leveren van dit duurzaam, stabiel en één jaar durende partnerschap. In het voormelde artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 wordt verduidelijkt welke bewijzen verwacht worden met name het bewijs van regelmatig contact, hetzij telefonisch, hetzij per briefwisseling of via elektronische berichten. Verklaringen van derden kunnen hierop een aanvulling vormen. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar verzoeker stelt dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding met zich meebrengt dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker juist bij zijn aanvraag werd gevraagd alle stukken over te maken die de duurzame relatie van verzoeker en zijn partner bewijzen. Verzoeker heeft bijgevolg de kans gekregen alle, naar zijn oordeel relevante bewijsstukken, naar voren te brengen alvorens verwerende partij is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft deze stukken ook in overweging genomen, doch is van oordeel dat de overtuigingsstukken welke verzoeker heeft aangebracht geenszins kunnen bewijzen dat hij reeds een relatie van ten minste één jaar heeft, zoals de wet het vereist.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker in zijn enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achtte om een beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid en redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU